

Dosarul nr. 2ra-201/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) R. Berdilo

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) I. Secrieru, Iu. Cotruță, V. Mihaila

Î N C H E I E R E

24 februarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curtii Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Mocanu Serghei,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Mocanu Serghei
împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova, Centrului Național pentru
protecția Datelor cu Caracter Personal, intervenienți accesorii Colesnicenco
Eugeniu și Popa Paulian cu privire la constatarea încălcării dreptului și repararea
prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curtii de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2020, prin care
s-a respins apelul declarat de Mocanu Serghei și s-a menținut hotărârea
Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 martie 2020,

c o n s t a ț ă :

La 06 aprilie 2018, Mocanu Serghei a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la constatarea
încălcării dreptului și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Mocanu Serghei a menționat că la 03 august 2015, a
participat la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău la examinarea cererii de chemare
în judecată depusă împotriva lui Colesnicenco Eugeniu, fiindu-i prezentate în
calitate de probă de către pârâtul Colesnicenco Eugeniu copiile autentificate ale
chestionarului de evaluare a bunei reputații și a carnetului de muncă.

Reclamantul a invocat că pe copiile respective a fost aplicată ștampila Uniunii
Avocaților din Republica Moldova, iar informația indicată în chestionar constituie
date cu caracter personal.

Astfel, prelucrarea datelor sale cu caracter personal și transmiterea acestora
unei terțe persoane sunt contrare legislației în vigoare, în rezultat fiind admisă o
ingerință gravă dreptului la protecția datelor cu caracter personal, pre cum și art. 8
din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților
Fundamentale, care garantează respectarea vieții private și de familie.

Deci, reclamantul a reiterat că prin divulgarea datelor cu caracter personal, a suferit un disconfort enorm, frustrări și umilință, astfel fiindu-i cauzat prejudiciu moral.

Mocanu Serghei a solicitat constatarea încălcării dreptului său prevăzut de Mocanu Serghei a prin transmiterea unui terț a copiilor autentificate a chestionarului de evaluare a bunei reputații și carnetului de muncă și încasarea sumei de 8 000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 iunie 2019, a fost introdusă în proces în calitate de autoritate publică Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal și în calitate de intervenienți accesorii Colesnicenco Eugen și Popa Paulian (f.d. 82-83).

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 martie 2020, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Mocanu Serghei.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la materialele cauzei nu există nici un înscris care să dovedească că copia chestionarului de evaluare a bunei reputații și copia carnetului de muncă ale lui Mocanu Serghei, au fost eliberate persoanelor terțe de către Uniunea Avocaților din Republica Moldova, or, această acțiune se reflectă în acte scrise, care urmează să fie prezentate instanței.

Astfel, prima instanță a concluzionat că nu s-a demonstrat că aceste înscrisuri au fost prezentate de către Colesnicenco Eugeniu într-un proces de judecată, totodată nu a fost prezentat nici un înscris care să existe un asemenea proces de judecată.

În consecință, instanța de fond a stabilit că în virtutea sarcinii probațiunii pe care o are reclamantul, ultimul nu a demonstrat că a avut loc faptul încălcării drepturilor și intereselor garantate de Legea nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal sau faptul prelucrării ilegale a datelor sale cu caracter personal și că acest fapt a fost comis de Uniunea Avocaților din Republica Moldova, argumentele expuse în acțiune purtând un caracter declarativ.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2020, s-a respins apelul declarat de Mocanu Serghei și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 martie 2020.

La 15 decembrie 2020, Mocanu Serghei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Mocanu Serghei, în motivarea recursului a menționat că la examinarea cauzei, instanțele de judecată nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

La fel, a invocat că instanțele de judecată au interpretat eronat legea și au inversat nejustificat sarcina probațiunii, iar respingerea cerințelor din cererea de chemare în judecată este nemotivată prin careva norme materiale, prin urmare hotărârile judecătorești contestate sunt nemotivate și contradictorii.

La 28 decembrie 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, Uniunea Avocaților din Republica Moldova și Colesnicenco Eugen la 31 decembrie 2020, conform avizelor de recepție (f.d. 169-

171), iar plicul expediat în adresa lui Popa Paulian a fost restituit instanței de recurs cu mențiunea ”plecat” (f.d. 172-173).

La 28 ianuarie 2020, Uniunea Avocaților din Republica Moldova a depus referință la recursul declarat de Mocanu Serghei, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 10 noiembrie 2020.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 15 decembrie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mocanu Serghei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mocanu Serghei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh